Чи обов’язково вносити записи до трудових книжок працівників українською та російською мовами ?

Згідно з частиною 1 статті 48 Кодексу законів про працю України трудова книжка є основним документом про трудову діяльність працівника. Саме тому її неправильне ведення може призвести до порушення трудових прав працівника.

Відповідно до пункту 2.1 Інструкції про порядок ведення трудових книжок працівників, затвердженої наказом Міністерства праці України, Міністерства юстиції України, Міністерства соціального захисту населення України від 29 липня 1993 року № 58 (далі — Інструкція № 58) трудові книжки та вкладиші до них заповнюються у відповідних розділах українською та російською мовами.

Згідно зі статтею 10 Конституції України державною мовою в Україні є українська мова.

У зв’язку із започаткуванням ведення офіційного діловодства українською (державною) мовою допускається ведення трудових книжок працівників тільки українською мовою (без дублювання відповідних записів російською мовою), але не навпаки.

Відповідно до частини 1 статті 13 Закону України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року № 5029-VI (із змінами) відомості, що вносяться до трудової книжки громадянина, виконуються державною мовою і поруч, за вибором громадянина, однією з регіональних мов або мов меншин України.

Отже, записи до трудових книжок працівників мають вноситись українською мовою і можуть дублюватися однією з регіональних мов або мов меншин України, у тому числі й російською мовою.

Варто зазначити !У разі, коли у трудовій книжці заповнені усі сторінки відповідних розділів, вона доповнюється вкладишем, який вшивається у трудову книжку, заповнюється та ведеться власником або уповноваженим ним органом за місцем роботи працівника у такому ж порядку, що й трудова книжка. Вкладиш без трудової книжки недійсний (пункт 3.1 Інструкції № 58).